



ژاکلین ایزاک: مدافع آزادی دین و باور و رای رنج بازماندگان آزارهای مذهبی

در سال ۲۰۱۵، ژاکلین ایزاک^۱ در برابر کمیته روابط خارجی مجلس نمایندگان آمریکا حاضر شد تا درباره حملات داعش به اقلیت‌های دینی در عراق و سوریه شهادت دهد. او در نقشی فراتر از یک وکیل یا کنشگر در حوزه سیاست‌گذاری ظاهر شد؛ به عنوان کسی سخن گفت که بارها همراه با سازمان «راه‌های موفقیت»^۲ به شمال عراق سفر کرده، با خانواده‌های آواره دیدار کرده، به اردوگاه‌های بازماندگان سر زده و مستقیماً به سخنان زنانی و دخترانی گوش داده است که از اسارت، خشونت جنسی و بردگی گریخته بودند. اظهارات او مأموریت‌های کمک‌رسانی بشردوستانه، کارگاه‌های مقابله با ترور و نیازهای فوری ایزدی‌ها، مسیحیان و دیگر جوامع آواره‌ای را توصیف می‌کرد که با خطر نابودی کامل به دست دولت اسلامی عراق و شام (داعش)^۳ روبه‌رو بودند. در سوابق مجلس نمایندگان آمریکا، نام ایزاک به عنوان نایب رئیس سازمان «راه‌های موفقیت» و یکی از شاهدان در جلسه «جوامع باستانی زیر حمله: جنگ داعش علیه اقلیت‌های دینی» ثبت شده است.^۴ این نوشتار داستان فعالیت او، اهدافش و محیطی است که در آن کنشگری کرده است.

1. Jacqueline Isaac.

2. Roads of Success.

3. Islamic State of Iraq and Syria (ISIS).

4. U.S. House of Representatives, Committee Repository. "Ancient Communities Under Attack: ISIS's War on Religious Minorities." May 13, 2015.



ایزاک در زمان شرکت در جلسه گفت‌وگو با کنگره نمایندگان ایالات متحده.^۱

ژاکلین ایزاک کنشگری تاثیرگذار در برابر اقدامات خشونت‌آمیزی بود که داعش با انگیزه‌های مبتنی بر ایمان مذهبی صورت می‌داد. از مهم‌ترین ویژگی‌های کنشگری ایزاک این بود که روایت‌های انسانی فردی را به پرسش‌های حقوقی و اخلاقی گسترده‌تر پیوند می‌زد. باید همواره در نظر داشت که کارزار داعش علیه ایزدی‌ها، مسیحیان، شیعیان و دیگر جوامع فقط مجموعه‌ای از خشونت‌های پراکنده نبود. خشونت‌های داعش شامل آزار و تعقیب برنامه‌ریزی‌شده و هدفمند اعتقادی، کوچ اجباری، بردگی جنسی، تخریب شهرها و تلاش برای محو جوامع کهن از سرزمین‌هایشان بود.

در سال ۲۰۱۶، وزیر امور خارجه ایالات متحده به طور رسمی اعلام کرد که داعش مسئول جنایت نسل‌کشی علیه گروه‌هایی است که در مناطق تحت کنترل آن قرار داشتند، از جمله ایزدی‌ها، مسیحیان و شیعیان. کمیسیون تحقیق سازمان ملل درباره سوریه نیز نتیجه گرفت که داعش مرتکب نسل‌کشی علیه ایزدی‌ها شده و این که اعمال این گروه به جنایت علیه بشریت و جنایت جنگی می‌انجامد. داعش تمامی این اعمال را با انگیزه‌ها و تفاسیر مذهبی توجیه و پشتیبانی می‌کرد.

از این‌رو، بهترین درک از کار ایزاک این است که آن را پلی میان پاسخ بشردوستانه

1. Earl Lane, "At House Hearing, AAAS Visiting Scholar Describes Targeted Damage to Minority Religious and Cultural Sites by ISIS," AAAS News, 18 May 2015.

و کنش‌گری مدنی ببینیم. او نه صرفا به امدادسانی اضطراری بسنده کرد و نه صرفا به سخنرانی درباره حقوق بشر، بلکه کمک کرد تا تجربیات بازماندگان به تربیون‌هایی راه پیدا کند که در آن قانون‌گذاران، نهادهای بین‌المللی، رسانه‌ها و افکار عمومی بتوانند صدای آن‌ها را بشنوند. این تلاش‌ها شامل همکاری با بازماندگانی مانند اخلص بود؛ زنی ایزدی که بعدها در محافل بین‌المللی، از جمله در بریتانیا، سخن گفت و ایزاک ضمن ترجمه سخنان او، از اظهاراتش حمایت می‌کرد. در پارلمان بریتانیا، اخلص پس از معرفی توسط ژاکلین ایزاک سخن گفت و سپس ایزاک، به ترس، دسته‌بندی، قتل، تجاوز و گروگان‌گیری‌هایی که توسط داعش انجام شده بود، پرداخت.

برای سایر کنشگرانی که در زمینه خشونت‌های بر پایه مذهب فعالیت می‌کنند، یا جوامعی مانند ایران - که در آن اقلیت‌های دینی، زنان، باورمندان به باورهای غیررسمی و به‌حاشیه‌رانده‌شده و کنشگران مستقل جامعه مدنی اغلب با فشارهای حکومتی روبه‌رو هستند - الگوی ایزاک اهمیتی ویژه دارد. کار او نشان می‌دهد که کنش‌گری را می‌توان بر چند لایه هم‌زمان بنا کرد: خدمات مستقیم، حمایت از بازماندگان، مستندسازی، شهادت عمومی، صورت‌بندی حقوقی و ساختن ائتلاف‌هایی فرادینی و فرامرزی. همچنین نشان می‌دهد که دفاع از حقوق یک جامعه می‌تواند نه به عنوان جانب‌داری فرقه‌ای، بلکه به عنوان بخشی از تعهدی جهان‌شمول به کرامت انسانی، آزادی باور و حفاظت در برابر آزار و تعقیب تصویر شود.

رسالت و بینش کنشگری

همانند بسیاری از فعالانی که در زمینه خشونت‌های دولت اسلامی ایستادند، کار ژاکلین ایزاک نیز بر چشم‌اندازی از کرامت انسانی استوار است. چنین فعالیتی باید پاسخ‌گویی حقوقی، کمک‌رسانی بشردوستانه، آزادی دین و توانمندسازی زنان و کودکان را به هم پیوند زند.

سازمان «راه‌های موفقیت» ایزاک را به عنوان کنش‌گر مدافع حقوق بشر، انسان‌دوست، وکیل، سخنران انگیزشی و معاون این سازمان معرفی می‌کند؛ کسی که بیش از یک دهه از عمر خود را صرف حمایت از افرادی کرده است که از دل بحران‌ها گریخته‌اند و در دفاع از جوانان و زنان سراسر خاورمیانه کنش‌گری کرده است.



زنان و کودکان جامعه ایزدی (یزیدیان) از اهداف اصلی آزارهای داعش بودند.^۱

- ماموریت می‌توان او را در قالب سه تعهد هم‌راستا فهمید:
- نخست، او در پی آن است که جوامع تحت آزار، توسط جهان دیده و شنیده شوند. این جوامع شامل ایزدی‌ها، مسیحیان، زنان قربانی خشونت جنسی، پناهجویان، آوارگان داخلی و کودکانی است که تحت تاثیر جنگ قرار گرفته‌اند. در این نگاه، مسئله «دیده و شنیده شدن» صرفاً نمادین نیست، بلکه به گام نخست برای رسیدن به حفاظت، پناه، کمک بشردوستانه و پاسخ‌گویی تبدیل می‌شود.
 - دوم، کار ایزاک بر کرامت انسانی بازماندگان تاکید می‌کند. او در سال ۵۱۰۲ گروهی از پزشکان و متخصصان تروما را برای حمایت از دخترانی همراه خود برد که توسط داعش اسیر و فروخته شده بودند یا مورد تجاوز و شکنجه قرار گرفته و سپس گریخته بودند. این رویکرد، الگویی از کنش‌گری را نشان می‌دهد که بازماندگان را صرفاً به عنوان «شواهد» جنایت‌ها نمی‌بیند، بلکه آنان را انسان‌هایی می‌داند که بهبود،

1. John Bingham. "Isil Attacks on Christians and Yazidis 'Genocide' Say Peers." The Telegraph, 23 Feb. 2016.

عاملیت و آینده‌شان باید در مرکز توجه بماند.

- سوم، او کنش بشردوستانه را به ساختارهای حقوقی و مدنی پیوند می‌زند. ایزاک در برابر کنگره آمریکا و در مجامع بین‌المللی شهادت داده، از شناسایی نسل‌کشی دفاع کرده و در تلاش‌هایی مشارکت داشته است که با تضمین‌های قانون اساسی و حقوق اقلیت‌ها در خاورمیانه پیوند دارند. سازمان «راه‌های موفقیت» تصریح می‌کند که حوزه تمرکز او شامل بحران پناهجویان، قاچاق جنسی، ختنه زنان و اچ.آی.وی/ایدز نیز بوده است.^۱

این ترکیب، به کار او ویژگی‌ای متمایز می‌بخشد. او نه فقط یک سخنران عمومی است، نه صرفاً یک وکیل و نه تنها یک امدادگر بشردوستانه. کارآمدی او از آن‌جا می‌آید که این سه نقش را در الگویی یکپارچه می‌کند که از نظر عاطفی تاثیرگذار، از نظر حقوقی مستحکم و برای عموم مردم قابل فهم است.

اهداف و مقاصد

هدف مرکزی کنش‌گری ژاکلین ایزاک دفاع از جوامع آسیب‌پذیری بوده است که رنج آن‌ها می‌توانست نادیده گرفته شود یا از نظر سیاسی یا خبری «نامطلوب» یا بی‌اهمیت تلقی شود. کار او به‌ویژه بر قربانیان خشونت داعش، از جمله ایزدی‌ها و مسیحیان متمرکز بوده است، اما چارچوب گسترده‌تر او، حفاظت از زنان، کودکان، پناهجویان و اقلیت‌های دینی در سراسر خاورمیانه را در بر می‌گیرد.

1. Roads of Success. "Meet Our Team." Roads of Success. Accessed May 4, 2026.



الگوی اهداف و مثال‌هایی از کنشگری ایزاک در رابطه با آسیب‌هایی که دولت اسلامی به جامعه‌های محلی وارد می‌کرد.

یکی از اهداف او، پاسخ بشردوستانه اضطراری بوده است؛ پاسخی که باید در زمینه حمایت‌های عملی به افراد آسیب‌دیده ارائه شود. ایزاک در شهادت مکتوب خود به کمیته روابط خارجی مجلس نمایندگان آمریکا در سال ۲۰۱۵، ماموریت‌های «راه‌های موفقیت» را توصیف کرد که شامل انتقال دارو و نیازهای اولیه از میان مناطق جنگ‌زده عراق و توزیع آن میان آوارگان داخلی در اردوگاه‌ها و ایزدی‌های محصور در کوه سنجار بود.

هدف دیگر او، ترمیم تروما و توانمندسازی بازماندگان بوده است. ایزاک در همان شهادت، درباره کارگاه‌هایی توضیح داد که برای کمک به درمان، بازسازی و توانمندسازی دخترانی طراحی شده بود که در اسارت داعش مورد تجاوز و شکنجه قرار گرفته بودند. همچنین او اشاره کرد که «راه‌های موفقیت» در پاسخ به درخواست کمک، تیمی از متخصصان تروما را از ایالات متحده به عراق برد تا برای دختران و کودکانی که از جنگ داعش گریخته بودند، حمایت روانی، درمان و توانمندسازی فراهم کنند.



ژاکلین ایزاک در عراق به همراه دختر یکی از جوامعی که مجبور به ترک محل زندگی خود شده‌اند.^۱

پس از وقایع آسیب‌زای بزرگی که حملات دولت اسلامی رقم زد، هدف مشترک بسیاری از کنشگران و ناظران پاسخ‌گو کردن عاملان و ایجاد عدالت بود. کنش‌گری ایزاک به شکل‌گیری فشار عمومی و سیاسی گسترده‌تر برای شناسایی جنایت‌های داعش به عنوان نسل‌کشی و حمایت از عدالت برای قربانیان کمک کرد. هرچند شناسایی نسل‌کشی حاصل تلاش بازیگران و کنشگران بسیاری بود، اما شهادت ایزاک و کنش‌گری در دفاع از بازماندگان بخشی از فضا و زیست‌بوم مدنی‌ای بود که این جنایت‌ها را از رنج خصوصی به سطح ثبت و شناسایی عمومی منتقل کرد. نشست کمیته روابط خارجی مجلس نمایندگان، مباحثات پارلمان بریتانیا، اعلام شناسایی نسل‌کشی از سوی وزارت خارجه آمریکا و یافته‌های سازمان ملل، همگی نشان می‌دهند که چگونه مستندسازی، شهادت و فشار عمومی می‌توانند یکدیگر را تقویت کنند.

1. "Someone San Diego Should Know: Local Volunteer Advocates for ISIS Victims." The San Diego Union-Tribune, 18 Jan. 2019, updated 4 Feb. 2021.

رهبری

الگوی رهبری ژاکلین ایزاک بر نزدیکی، اعتبار و توانایی خاصی استوار است که می‌توان آن را «ترجمه بین جهان‌ها» نامید. او در اردوگاه‌های پناهندگان، مناطق درگیر جنگ، جلسات قانون‌گذاری، فضای رسانه‌ای و محافل بین‌المللی فعالیت کرده است. این توانایی برای حرکت میان فضاهای ریشه‌دار مردمی و نهادهای رسمی، یکی از قوی‌ترین وجوه کار اوست.

اعتبار او تا حدی از تجربه مستقیم میدانی می‌آید. او در شهادت خود در مجلس نمایندگان توضیح می‌دهد که از زمان ظهور داعش، چندین بار همراه با «راه‌های موفقیت» به شمال عراق سفر کرده است؛ از جمله در مأموریت‌هایی برای توزیع اقلام مورد نیاز، حمایت از بازماندگان و مشاهده مستقیم نیازها در میدان.^۱

بخشی دیگر از اعتبار او از آموزش حرفه‌ای و حقوقی‌اش ناشی می‌شود. در وبسایت «راه‌های موفقیت» آمده است که ایزاک دکترای حقوق خود را از دانشگاه سن‌دیگو دریافت کرده و در دانشگاه آکسفورد نیز تحصیل کرده است و از این پیشینه آموزشی در کار حقوق بشری بهره می‌گیرد.^۲

اما شاید مهم‌ترین ویژگی رهبری او نقشش به عنوان تقویت‌کننده صداها باشد؛ روشی که با جایگزین کردن آن‌ها با صدای خودش یا دیگران تفاوت دارد. در نشست پارلمان بریتانیا، ایزاک صرفاً از دور درباره بازماندگان ایزدی سخن نگفت؛ او به معرفی و ترجمه برای اخلاص کمک کرد تا یک بازمانده بتواند مستقیماً سخن بگوید، در حالی که اطمینان حاصل می‌کرد شهادت اخلاص برای سیاست‌گذاران قابل فهم باشد.

این تمایز اخلاقی مهمی است. کنش‌گری برای قربانیان می‌تواند شکلی از نفع شخصی به خود بگیرد، به‌ویژه زمانی که کنشگران و رهبران چنین فعالیت‌هایی خواسته یا ناخواسته از رنج دیگران به عنوان سکویی برای مطرح کردن خود استفاده کنند. الگوی ایزاک، در قوی‌ترین حالت، رویکردی دیگر را نشان می‌دهد: ساختن رابطه، تقویت عاملیت بازماندگان،

1. Jacqueline Isaac. "Testimony of Jacqueline Isaac, Esq., Vice President, Roads of Success." U.S. House Committee on Foreign Affairs, May 13, 2015.

2. U.S. House of Representatives. "Jacqueline Isaac, Esq. Biography." U.S. House Committee on Foreign Affairs, May 13, 2015.

ترجمه در میان مرزهای زبانی و نهادی و استفاده از دسترسی خود برای بازکردن فضا برای کسانی که بیش از همه تحت تاثیر قرار گرفته‌اند.

برای کنشگران ایرانی، این الگو به‌ویژه درس آموز است. در فضاهای بسته یا نیمه‌بسته، همه قربانیان نمی‌توانند با امنیت کافی به طور علنی سخن بگویند. در چنین شرایطی، نمایندگان مورد اعتماد ناچارند روایت‌ها را به بیرون منتقل کنند. اما اصل اخلاقی همچنان پابرجاست: کنش‌گری باید از کرامت قربانیان محافظت کند، خطر را به حداقل برساند و عاملیت کسانی را که تجربه‌شان بازگو می‌شود، حفظ کند.

جامعه و محیط

کار ژاکلین ایزاک در فضایی شکل گرفت که تحت تاثیر پیامدهای ظهور داعش در عراق و سوریه، آوارگی جوامع دینی کهن و تلاش‌های بین‌المللی برای تعریف و مواجهه با جنایت‌های گسترده بود. حملات داعش علیه ایزدی‌ها، مسیحیان، شیعیان و سایر گروه‌ها، چالش‌های فوری بشردوستانه، حقوقی و اخلاقی ایجاد کرد. کمیسیون تحقیق سازمان ملل نتیجه گرفت که جنایت‌های داعش علیه ایزدی‌ها مصداق نسل‌کشی، جنایت علیه بشریت و جنایات جنگی است و تاکید کرد که این یافته‌ها بر پایه گفت‌وگو با بازماندگان، رهبران دینی، کنشگران، وکلا، کادر درمان، روزنامه‌نگاران و اسناد و مواد مستند بنا شده است.



مقاومت و ایستادگی در برابر داعش هرگز آسان نبود. این گروه به دلیل خشونت عریان و وحشیانه خود و پرچم‌های سیاهشان با کلمات الله، رسول و محمد شناخته شده بود. منبع: ای بی سی.^۱

در چنین محیطی، سازمان‌های غیردولتی و کنشگران نقشی مهم ایفا کردند. دولت‌ها غالباً برای اقدام نیازمند مستندسازی، فشار سیاسی و آگاهی عمومی هستند. بازماندگان اغلب پیش از دسترسی به تریبون‌های بین‌المللی، به واسطه‌های قابل اعتماد نیاز دارند. رسانه‌ها نیز برای انتقال ابعاد و معنای جنایت‌ها به مخاطب، به روایت‌های شخصی نیازمندند. ایزاک و «راه‌های موفقیت» در همین فضا عمل کردند و درهم‌تنیدگی میان مشارکت مستقیم بشردوستانه و کنش‌گری بین‌المللی را شکل دادند. خود «راه‌های موفقیت» یک سازمان مردم‌نهاد مستقر در ایالات متحده است که در حوزه کمک‌های بشردوستانه، کنش‌گری، آموزش و حمایت از زنان و اقلیت‌ها فعالیت می‌کند. در معرفی این سازمان، از کار با پناهنجویان، آوارگان داخلی، زنان، کودکان و جوامع آسیب‌دیده از جنگ در خاورمیانه سخن گفته می‌شود.^۲

1 . Peter Marshall, and Helen Grady. "The Brutality and Bureaucracy of Islamic State." ABC Background Briefing, BBC co-production, 7 Feb. 2015.

2 . Human Rights Educators. "Human Rights Organizations – The Role of Nongovernmental Organizations (NGOs)." United for Human Rights. Accessed May 15, 2026.

محیط سیاست‌گذاری گسترده‌تر نیز اهمیت داشت. کمیته روابط خارجی مجلس نمایندگان آمریکا در مه ۲۰۱۵ نشست‌های را با تمرکز ویژه بر «جنگ داعش علیه اقلیت‌های دینی» برگزار کرد که در آن نام ایزاک در فهرست شاهدان ثبت شد. در سال ۲۰۱۶، وزارت خارجه آمریکا اعلام کرد که داعش در مناطق تحت کنترل خود مسئول ارتکاب نسل‌کشی علیه ایزدی‌ها، مسیحیان و شیعیان است. در همان سال، کمیسیون تحقیق سازمان ملل نیز به این نتیجه رسید که داعش مرتکب نسل‌کشی علیه ایزدی‌ها شده است.

این توالی نشان می‌دهد که شهادت جامعه مدنی، کنش‌گری بازماندگان، جلسات رسمی دولت‌ها، تحقیقات بین‌المللی و فشار افکار عمومی چگونه می‌توانند با هم تعامل کنند. هیچ کنشگر واحدی به‌تنهایی «پاسخ‌گویی» ایجاد نمی‌کند. در عوض، پاسخ‌گویی از دل انباشت شواهد، شهادت‌های تکرارشونده، مستندسازی معتبر و اصرار عمومی برای نام‌گذاری دقیق جنایت‌ها ساخته می‌شود.^۱

نکته مهم این است که حتی زمانی که پاسخ‌گویی رسمی دور از دسترس به‌نظر می‌رسد، مستندسازی همچنان اهمیت دارد. شهادت‌های شاهدان نیز اهمیت دارد. شبکه‌ها و واسطه‌های مورد اعتماد اهمیت دارند. کنش‌گری اغلب پیش از آن آغاز می‌شود که نهادها آماده واکنش باشند. زیرساختی که کنشگران، وکلا، روزنامه‌نگاران، آموزگاران و سازمان‌دهندگان محلی ایجاد می‌کنند، بعدها می‌تواند در لحظه‌ای که فرصت‌های سیاسی یا حقوقی پدیدار می‌شود، نقشی اساسی ایفا کند.

1. International Commission of Jurists. "Report Launch: The Future of Accountability Mechanisms – Twenty Recommendations." Geneva: International Commission of Jurists, May 8, 2024.



بسیاری از قربانیان خشونت‌های داعش - از جمله زنان و کودکان - دچار آسیب و تروما شدند. بسیاری نیز مجبور شدند خانه‌های خود را ترک کنند. منبع: SNR.^۱

پیام و فعالیت‌ها

پیام ژاکلین ایزاک همواره بر دفاع از کرامت انسانی، فراتر از مرزهای دینی، قومی و جنسیتی متمرکز بوده است. کار او بر این تاکید دارد که خشونت داعش فقط جسم را هدف نگرفته بود بلکه هویت، حافظه، تعلق و تداوم حیاتِ جوامع را نشانه رفته بود. از این رو، کنش‌گری او نه تنها به دنبال نجات افراد، بلکه در پی دفاع از حق موجودیت تمام یک جامعه بوده است.

فعالیت‌های او را می‌توان در پنج حوزه اصلی دسته‌بندی کرد:

- **نخست،** ماموریت‌های میدانی بشردوستانه: ایزاک در ماموریت‌های «راه‌های موفقیت» مشارکت داشت که طی آن دارو، نیازهای اولیه و حمایت به آوارگان داخلی و بازماندگان در عراق ارائه می‌شد. شهادت او در مجلس نمایندگان، تلاش‌ها برای توزیع این کمک‌ها در اردوگاه‌ها و در میدان، از جمله برای ایزدی‌های کوه سنجار را توصیف می‌کند.
- **دوم،** حمایت از بازماندگان با رویکرد آگاه به تروما: ایزاک به روند آوردن متخصصان

1. "Trauma Toys' Bring Peace to Children Fleeing ISIS." Religion News Service, RNS Press Release Distribution Service, 20 Feb. 2019.

تروما برای حمایت از زنانی و دخترانی کمک کرد که از اسارت داعش گریخته بودند. اهمیت این کار در آن است که نشان می‌داد صرفاً نجات فیزیکی کافی نیست و بازماندگان به حمایت روانی، بازگرداندن کرامت و مسیرهایی برای بازسازی زندگی خود نیاز دارند.

- **سوم،** کنش‌گری حقوقی و سیاست‌گذاری: ایزاک در برابر کمیته روابط خارجی مجلس نمایندگان آمریکا شهادت داده و در کنش‌گری بین‌المللی مرتبط با جنایت‌های داعش، شناسایی نسل‌کشی و حفاظت از اقلیت‌ها مشارکت کرده است.
- **چهارم،** رسانه و آگاهی‌رسانی عمومی: «راه‌های موفقیت» یادآور می‌شود که ایزاک و فعالیت‌های این سازمان در رسانه‌های مهم بازتاب یافته است و برنامه «تک علیه تروما» در مستندی کوتاه از شبکه بی.بی.سی با محوریت ایزاک و اخلاص نیز برجسته شد. کارزارهای آگاهی‌رسانی در زمینه جنایت‌های فاحش اهمیت حیاتی دارند، زیرا رنج دوردست را به مسئله‌ای در حوزه دغدغه‌های مدنی تبدیل می‌کنند.
- **پنجم،** شهادت عمومی با محوریت بازماندگان: همکاری ایزاک با اخلاص نشان می‌دهد که کنشگران چگونه می‌توانند به بازماندگان کمک کنند، وارد عرصه گفت‌وگوی عمومی شوند، بدون آن که تنهارها یا فراموش شوند. در اسناد پارلمان بریتانیا، شهادت اخلاص به عنوان روایتی تکان‌دهنده و جزئی‌نگر توصیف شده است و مقدمه‌چینی ایزاک کمک کرده این جنایت‌ها در چارچوب الگوهای تاریخی دسته‌بندی، آزار، گروگان‌گیری و خشونت جمعی شناخته و درک شود.

این فعالیت‌ها نشان می‌دهد کنش‌گری موثر به‌ندرت یک‌بعدی یا تک‌ساحتی است. چنین کنشی به کار مراقبتی، سواد حقوقی، راهبرد رسانه‌ای، ائتلاف‌سازی و توانایی سخن گفتن با مخاطبان متنوع نیاز دارد، بدون آنکه پیام اخلاقی مرکزی از دست برود. کار ایزاک همچنین اهمیت دسترسی زبانی را برجسته می‌کند. ترجمه، کاری فرعی و صرفاً فنی نیست؛ ترجمه می‌تواند تعیین کند آیا سخنان یک بازمانده به گوش تصمیم‌گیران می‌رسد یا نه، آیا معنای آن حفظ می‌شود یا تحریف، و آیا تجربه او بخشی از حافظه تاریخی

می‌گردد یا خیر.^۱

جمع‌بندی: درس‌هایی از کنش‌گری ژاکلین ایزاک

کار ژاکلین ایزاک چندین درس برای کنشگران، آموزگاران، جوامع اقلیت و سازمان‌های جامعه مدنی در ایران دارد.

نخستین درس این است که حفاظت از اقلیت‌ها و گروه‌های به‌حاشیه‌رانده‌شده باید به عنوان مسئله‌ای مدنی و عمومی تصویر شود، نه فقط دغدغه یک گروه محدود. کنش‌گری ایزاک برای ایزدی‌ها و مسیحیان مستلزم کوچک‌شمردن رنج دیگر گروه‌ها نبود؛ برعکس، بر این نکته تأکید می‌کرد که هر گاه هر جامعه‌ای به خاطر هویت خود هدف قرار می‌گیرد، بنیان‌های کرامت انسانی و همزیستی تهدید می‌شود. این نکته برای ایران به‌ویژه مهم است؛ جایی که اقلیت‌های دینی، اقلیت‌های قومی، زنان، نوکیشان، دگراندیشان و شهروندان سکولار شکل‌های متفاوتی از تبعیض را تجربه می‌کنند. یک چارچوب مبتنی بر حقوق می‌تواند مانع از آن شود که هر جامعه‌ای در تنهایی خود محبوس شود.

نکته مهم بعدی قدرت مستندسازی است. شهادت ایزاک در کنگره مهم بود، چون مشاهدات میدانی، روایت‌های بازماندگان و توصیه‌های مشخص را وارد یک پرونده رسمی کرد. در کار مرتبط با ایران نیز مستندسازی می‌تواند نقشی مشابه اما بلندمدت داشته باشد. حتی زمانی که تحقق فوری عدالت ممکن نیست، ثبت دقیق تبعیض، زندان، خشونت جنسیتی، آزار دینی و سرکوب مدنی می‌تواند برای پاسخ‌گویی آینده، آموزش عمومی و کنش‌گری بین‌المللی حیاتی شود.

یک درس مهم دیگر این است که نباید با بازماندگان مانند نمادهایی صرفاً رسانه‌ای رفتار کرد. کار ایزاک در حوزه حمایت از تروما و شهادت بازماندگان الگویی اخلاقی‌تر را پیشنهاد می‌کند. بازماندگان به محافظت، مراقبت، رضایت آگاهانه، ترجمه و حمایت بلندمدت نیاز دارند. روایت‌های آن‌ها نباید فقط برای شوکه‌کردن مخاطب مصرف شود؛ این روایت‌ها باید با اهداف عملی پیوند بخورند: امنیت، عدالت، بهبود، آموزش و پیشگیری. نکته مهم دیگر این است که کنش‌گری باید از خطر تک‌بعدی‌شدن برکنار بماند و

1. Sally Engle Merry. "Pragmatism and Multidimensionality in Human Rights Advocacy." International Journal of Transitional Justice 11, no. 3 (2017): 489–506.

چندساحتی باشد. ایزاک از شهادت در نهادهای قانون گذاری، رسانه، ماموریت های میدانی، محافل بین المللی و شبکه های اجتماعی بهره برد. کنشگران ایرانی می توانند این الگو را از طریق روایتگری دیجیتال امن، کنشگری در دیاسپورا، محتوای آموزشی به زبان فارسی، تولید متون توضیحی حقوقی، پروژه های تاریخ شفاهی و همکاری با سازمان های بین المللی حقوق بشر اقتباس کنند. در محیط های محدود، روش ها باید برای حفظ امنیت تغییر کنند، اما یک اصل پابرجاست: پیام زمانی قوی تر می شود که از چند کانال مورد اعتماد عبور کند.

شفافیت اخلاقی و حرفه ای گری همزمان می تواند تاثیر کنشگری را چندین برابر کند. کنشگری ایزاک از نظر عاطفی پر قدرت است، اما در عین حال بر مفاهیم حقوقی، مستندات قابل اتکا و تعامل با نهادها استوار است. برای کنشگران مدنی ایرانی، این توازن اهمیت دارد. خشم نسبت به بی عدالتی مشروع است، اما کنشگری زمانی اثرگذارتر می شود که با ارجاع دقیق، زبان منضبط و توصیه های روشن همراه شود.

کنشگری ژاکلین ایزاک نشان می دهد که چگونه یک فرد، در چارچوب یک سازمان جامعه مدنی و در همراهی با بازماندگان، می تواند رنج های پنهان را وارد آگاهی عمومی کند. کار او مشارکت میدانی، کمک های بشردوستانه، کنشگری حقوقی، حمایت از بازماندگان، ترجمه، ارتباط با رسانه و ارائه شهادت در فرایندهای سیاست گذاری را در هم آمیخت. این ترکیب به کنشگری او هم نیروی عاطفی بخشید و هم اعتبار نهادی.

شاید مهم ترین جمع بندی این نمونه پژوهی این است که تاثیر مدنی فقط زمانی آغاز نمی شود که شرایط رسمی سیاسی مساعد باشد، این تاثیر می تواند با مستندسازی، آموزش، روابط مبتنی بر اعتماد و کنش های کوچک حمایت آغاز شود. کار ایزاک نشان می دهد که حتی در برابر خشونت سهمگین، کنشگران می توانند حقیقت را حفظ کنند، از کرامت دفاع کنند و به بازماندگان کمک کنند چنان سخن بگویند که نهادها نتوانند به آسانی آن را نادیده بگیرند. در واقع کنشگری باید در خدمت رسانی ریشه داشته باشد. زمانی جوامع بیش تر به کنشگران اعتماد می کنند که آن ها نیازهای واقعی را بر آورده کنند؛ چه این نیازها حمایت روانی و درمان تروما باشد، چه اطلاعات حقوقی، ارتباط امن، ترجمه، کمک اضطراری یا آموزش عمومی. در زمینه های مرتبط با ایران، جایی که بی اعتمادی و ترس اغلب بالاست، اعتبار نه فقط از کلمات قاطع، بلکه از کارآمدی عملی به دست می آید.

نمونه ایزاک بیانگر روایت‌گری بازمانده‌محور است. شهادت می‌تواند فهم عمومی را دگرگون کند، اما فقط وقتی که با مسئولیت‌پذیری همراه باشد. نباید بر بازماندگان برای در معرض دید قرارگرفتن فشار آورد، آن‌ها را به تروما تقلیل داد یا به ابزارهای سیاسی تقلیل کرد. آن‌ها باید به عنوان انسان‌هایی کامل، با عاملیت، کرامت و آینده‌ای فراتر از هویت «قربانی»، مورد حمایت قرار گیرند. روایت‌های واقعی به مراتب بیش از استدلال صرف می‌تواند نظر و احساسات عمومی مردم را به خود جلب کند. کنش‌گری موثر به صبر و پایداری نیاز دارد. شناسایی نسل‌کشی، آگاهی عمومی و واکنش نهادها یک‌شبه شکل نمی‌گیرد. این دستاوردها از دل شهادت‌های تکرارشونده، ائتلاف‌سازی، مستندسازی و فشار اخلاقی تدریجی پدید می‌آیند. برای کنشگران ایرانی، این درسی واقع‌بینانه و در عین حال امیدبخش است. حتی وقتی تغییر کند پیش می‌رود، کار منظم مدنی می‌تواند شواهد، شبکه‌ها و افق ذهنی لازم برای آینده‌ای متکثرتر و حقوق‌محورتر را بسازد.



Jacqueline Isaac: Survivor-Centered Advocacy, Religious Freedom, and Civic Courage in the Defense of Persecuted Communities

In 2015, Jacqueline Isaac appeared before the U.S. House Foreign Affairs Committee to testify about ISIS's attacks on religious minorities in Iraq and Syria. She did not speak only as a lawyer or policy advocate. She spoke as someone who had traveled repeatedly to Northern Iraq with Roads of Success, met displaced families, visited survivors in camps, and listened directly to women and girls who had escaped captivity, sexual violence, and enslavement. Her testimony described humanitarian aid missions, trauma workshops, and the urgent needs of Yazidi, Christian, and other displaced communities facing destruction at the hands of ISIS. The House record identifies Isaac as Vice President of Roads of Success and lists her as a witness in the hearing "Ancient Communities Under Attack: ISIS's War on Religious Minorities."¹

1. U.S. House of Representatives, Committee Repository. "[Ancient Communities Under Attack: ISIS's War on Religious Minorities](#)." May 13, 2015.



Issac at the U.S. House Foreign Affairs Committee hearing, 2015.¹

One of the most important features of Isaac's advocacy is that it linked individual human stories to larger legal and moral questions. ISIS's campaign against Yazidis, Christians, Shia Muslims, and other communities was not simply a matter of generalized violence. It involved targeted persecution, forced displacement, sexual enslavement, destruction of towns, and attempts to erase ancient communities from their homeland. In 2016, the U.S. Secretary of State publicly determined that ISIS was responsible for genocide against groups under its control, including Yezidis, Christians, and Shia Muslims. The UN Commission of Inquiry on Syria also concluded that ISIS was committing genocide against Yazidis and that its abuses amounted to crimes against humanity and war crimes.²

Isaac's work is therefore best understood as a bridge between

1. Earl Lane. "[At House Hearing, AAAS Visiting Scholar Describes Targeted Damage to Minority Religious and Cultural Sites by ISIS.](#)" AAAS News, 18 May 2015.

2. U.S. Department of State. "[Remarks on ISIS and Genocide.](#)" March 17, 2016.

humanitarian response and civic advocacy. She did not limit her efforts to emergency relief, nor did she engage only in abstract human rights discourse. Instead, she helped connect survivors to platforms where their experiences could be heard by lawmakers, international institutions, media, and the public. This included work with survivors such as Ekhlas, a Yazidi survivor who later spoke in international settings, including the United Kingdom, with Isaac translating and supporting her public testimony. UK parliamentary debate records specifically mention that Ekhlas spoke in Parliament after being introduced by Jacqueline Isaac, whose remarks described the fear, categorization, murder, rape, and hostage-taking carried out by ISIS.¹

For societies such as Iran, where religious minorities, women, dissidents, and independent civil society actors often face state pressure, Isaac's example is highly relevant. Her work shows that advocacy can be built from several layers at once: direct service, survivor protection, documentation, public testimony, legal framing, and coalition-building across religious and political boundaries. It also shows that the defense of one community's rights can be framed not as sectarian favoritism, but as part of a universal commitment to human dignity, freedom of belief, and protection from persecution.

Vision and Mission

Jacqueline Isaac's work is grounded in a vision of human dignity that combines accountability, humanitarian relief, freedom, and the empowerment of women and children. Roads of Success describes Isaac as a human rights advocate, humanitarian, lawyer, motivational speaker, and Vice President of the organization, with more than a decade of work supporting people escaping crises

1. UK Parliament. "ISIS: Genocide of Minorities." Hansard, House of Commons Debate, April 20, 2016.

and advocating for youth and women across the Middle East.¹



After ISIS attacks, Yazidi people had to move to safer places.²

Her mission can be understood through three overlapping commitments. First, she seeks to make persecuted communities visible. This includes Yazidis, Christians, women survivors of sexual violence, refugees, internally displaced persons, and children affected by conflict. Visibility is not treated as symbolic alone. It becomes a first step toward protection, asylum, humanitarian assistance, and accountability.

Second, Isaac's work emphasizes survivor dignity. Her congressional biography states that in 2015 she brought a team of medical

1. Roads of Success. "[Meet Our Team](#)." Roads of Success. Accessed May 4, 2026.

2. John Bingham. "Isil Attacks on Christians and Yazidis 'Genocide' Say Peers." The Telegraph, 23 Feb. 2016.

and trauma experts to support girls who had been captured, sold, raped, tortured by ISIS, and later escaped. This reflects a model of advocacy that does not treat survivors merely as evidence of atrocities, but as people whose recovery, agency, and future must remain central.¹

Third, she links humanitarian action to legal and civic structures. Isaac has testified before the U.S. Congress and in international forums, supported advocacy around genocide recognition, and participated in efforts connected to constitutional protections and minority rights in the Middle East. Roads of Success states that her focus has included the refugee crisis, sex trafficking, female genital mutilation, and HIV/AIDS.²

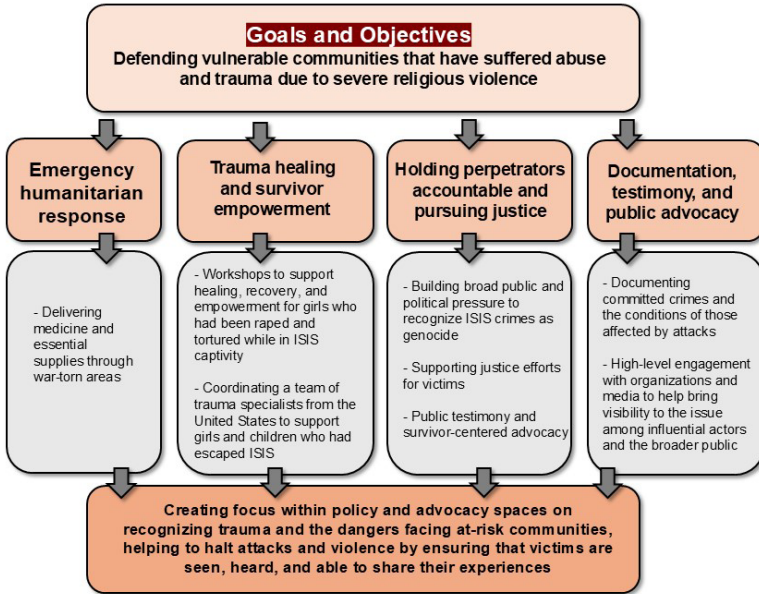
This combination gives her work a distinctive character. She is not simply a public speaker, nor only a legal advocate, nor only a humanitarian worker. Her effectiveness comes from combining all three roles into a model that is emotionally powerful, legally grounded, and publicly accessible.

Purposes and Goals

The central purpose of Jacqueline Isaac's advocacy has been to defend vulnerable communities whose suffering could otherwise remain invisible or politically inconvenient. Her work has focused especially on victims of ISIS violence, including Yazidis and Christians, but her broader framework is the protection of women, children, refugees, and religious minorities across the Middle East.

1. U.S. House of Representatives. "[Jacqueline Isaac, Esq. Biography](#)." U.S. House Committee on Foreign Affairs, May 13, 2015.

2. Roads of Success. "[Meet Our Team](#)." Roads of Success. Accessed May 4, 2026.



The goals and objectives, examples of activities, and overall outcome of Issac's efforts.

One goal has been emergency humanitarian response. In her 2015 written testimony to the U.S. House Foreign Affairs Committee, Isaac described Roads of Success missions that included transporting medical supplies and basic necessities through war-affected areas in Iraq and distributing them to internally displaced persons in camps and to Yazidis on Mount Sinjar.



Jacqueline Isaac holds a little girl displaced because of the war in Iraq.¹

A second goal has been trauma recovery and survivor empowerment. In the same testimony, Isaac described workshops intended to help heal, restore, and empower girls who had been raped and tortured while in ISIS captivity. She later noted that Roads of Success brought U.S. trauma experts to Iraq in response to requests for aid, psychological healing, and empowerment for girls and children who escaped ISIS.

A third goal has been accountability. Isaac's advocacy contributed to broader public and policy pressure to recognize ISIS's crimes as genocide and to support justice for victims. While genocide recognition was the result of many actors, Isaac's testimony and survivor-centered advocacy formed part of the civic ecosystem that helped move these crimes from private suffering into public record. The House Foreign Affairs Committee hearing, UK parliamentary debate, State Department genocide determination, and

1. "Someone San Diego Should Know: Local Volunteer Advocates for ISIS Victims." The San Diego Union-Tribune, 18 Jan. 2019, updated 4 Feb. 2021.

UN findings together show how documentation, testimony, and public pressure can reinforce one another.

Leadership

Jacqueline Isaac's leadership model is built on proximity, credibility, and translation between worlds. She has operated in refugee camps, conflict-affected regions, legislative hearings, media settings, and international forums. This ability to move between grassroots spaces and formal institutions is one of the strongest aspects of her work.

Her credibility comes partly from direct field experience. In her House testimony, Isaac explained that since the emergence of ISIS she had traveled to Northern Iraq several times through Roads of Success, including missions to distribute supplies, support survivors, and witness needs on the ground.¹

Her credibility also comes from professional and legal training. Roads of Success states that Isaac obtained a Juris Doctor from the University of San Diego School of Law, studied at Oxford University, and uses her educational background in human rights work.²

But perhaps her most important leadership quality is her role as an amplifier rather than a substitute voice. In the UK Parliament context, Isaac did not simply speak about Yazidi survivors from a distance. She helped introduce and translate for Ekhlas, allowing a survivor to speak directly while ensuring that her testimony could be understood by policymakers.

This is an important ethical distinction. Advocacy for victims can become extractive when leaders use suffering as a platform for

1. Jacqueline Isaac. "[Testimony of Jacqueline Isaac, Esq., Vice President, Roads of Success](#)." U.S. House Committee on Foreign Affairs, May 13, 2015.

2. U.S. House of Representatives. "[Jacqueline Isaac, Esq. Biography](#)." U.S. House Committee on Foreign Affairs, May 13, 2015.

themselves. Isaac's model, at its strongest, shows a different approach: build relationships, support survivor agency, translate across linguistic and institutional barriers, and use one's access to make room for those most affected.

For Iranian activists, this model is especially relevant. In closed or semi-closed environments, not every victim can safely speak publicly. Trusted advocates may need to carry stories forward. But the ethical principle remains the same: advocacy should protect dignity, minimize risk, and preserve the agency of those whose experiences are being represented.

Community and Environment

Jacqueline Isaac's work emerged in an environment shaped by the aftermath of ISIS's rise in Iraq and Syria, the displacement of ancient religious communities, and the international struggle to define and respond to mass atrocities. ISIS's attacks against Yazidis, Christians, Shia Muslims, and other groups created urgent humanitarian, legal, and moral challenges. The UN Commission of Inquiry found that ISIS's crimes against Yazidis amounted to genocide, crimes against humanity, and war crimes, and emphasized that its findings were based on interviews with survivors, religious leaders, activists, lawyers, medical personnel, journalists, and documentary material.



It was not easy standing up to ISIS. The Islamic State is widely known for its brutality and violent ideology, as well as their black flag with the words Allah, Muhammad and Rasul (prophet) on it - picture from ABC.¹

In this environment, NGOs and advocates played a crucial role. Governments often require documentation, political pressure, and public awareness before acting. Survivors often require trusted intermediaries before they can access international platforms. Media often needs personal stories to communicate the scale and meaning of atrocities. Isaac and Roads of Success worked within this space, connecting direct humanitarian engagement with international advocacy.

Roads of Success itself is a U.S.-based nonprofit organization engaged in humanitarian aid, advocacy, education, and support for women and minorities. Its public materials describe its work

1. Peter Marshall and Helen Grady. "[The Brutality and Bureaucracy of Islamic State.](#)" ABC Background Briefing, BBC co-production, 7 Feb. 2015.

with refugees, internally displaced persons, women, children, and communities affected by conflict in the Middle East.¹

The broader policy environment also mattered. The U.S. House Foreign Affairs Committee held a hearing in May 2015 specifically focused on ISIS's war on religious minorities, with Isaac listed among the witnesses. In 2016, the U.S. State Department determined that ISIS was responsible for genocide against Yazidis, Christians, and Shia Muslims in areas under its control. In the same year, the UN Commission of Inquiry concluded that ISIS was committing genocide against Yazidis.

This sequence demonstrates how civil society testimony, survivor advocacy, government hearings, international investigations, and public pressure can interact. No single actor creates accountability alone. Instead, accountability is built through cumulative evidence, repeated testimony, credible documentation, and public insistence that atrocities be named accurately.²

For Iranian society, the lesson is that even when formal accountability seems distant, documentation still matters. Testimony matters. Networks matter. Trusted intermediaries matter. Advocacy often begins before institutions are ready to respond. The groundwork laid by activists, lawyers, journalists, educators, and community organizers can later become essential when political or legal openings appear.

Message and Activities

Jacqueline Isaac's message has consistently centered on the defense of human dignity across religious, ethnic, and gender lines. Her work has emphasized that ISIS's violence was not only phys-

1. Human Rights Educators. "Human Rights Organizations – The Role of Nongovernmental Organizations (NGOs)." United for Human Rights. Accessed May 15, 2026.

2. International Commission of Jurists. "Report Launch: The Future of Accountability Mechanisms – Twenty Recommendations." Geneva: International Commission of Jurists, May 8, 2024.

ical, but also aimed at identity, memory, belonging, and the continuity of communities. Her advocacy therefore sought not only to help individuals survive, but also to defend the right of entire communities to exist.

Her activities can be grouped into five main areas.

First, humanitarian field missions. Isaac participated in Roads of Success missions that provided medical supplies, basic necessities, and support to internally displaced persons and survivors in Iraq. Her House testimony describes distribution efforts in camps and in the field, including to Yazidis on Mount Sinjar.



Many Men, Women and Children endured horrific traumas as a result of ISIS attacks and terror campaigns. Many had to flee their homes. (Picture: RNS).¹

Second, trauma-informed survivor support. Isaac helped bring trauma experts to support women and girls who had escaped ISIS captivity. This work is significant because it recognized that rescue alone was not enough. Survivors needed psychological support, restoration of dignity, and pathways to rebuild their lives.

1. [“Trauma Toys’ Bring Peace to Children Fleeing ISIS.”](#) Religion News Service, RNS Press Release Distribution Service, 20 Feb. 2019.

Third, legal and policy advocacy. Isaac testified before the U.S. House Foreign Affairs Committee and participated in international advocacy related to ISIS atrocities, genocide recognition, and the protection of minorities.

Fourth, media and public awareness. Roads of Success notes that Isaac and the organization's work have been featured by major media outlets, and that the Tech Over Trauma program was highlighted in a BBC mini-documentary featuring Isaac and Ekhlas. Public awareness campaigns are critical in atrocity contexts because they help transform distant suffering into a matter of civic concern.

Fifth, survivor-centered public testimony. Isaac's work with Ekhlas shows how advocates can help survivors enter public debate without being isolated or abandoned. In the UK Parliament record, Ekhlas's testimony was described as harrowing and graphic, and Isaac's introduction helped frame the crimes as comparable to historical patterns of categorization, persecution, hostage-taking, and mass violence.

These activities show that effective advocacy is rarely one-dimensional. It requires care work, legal literacy, media strategy, coalition-building, and the ability to speak to different audiences without losing the core moral message. Isaac's case also shows the importance of language access. Translation is not a secondary technical task. It can determine whether a survivor's words reach policymakers, whether their meaning is preserved, and whether their experience becomes part of the historical record.¹

Conclusion: Lesson from Jacqueline Isaac activities

Jacqueline Isaac's work offers several lessons for Iranian activists, educators, minority communities, and civil society organizations.

1. Sally Engle Merry. "Pragmatism and Multidimensionality in Human Rights Advocacy." *International Journal of Transitional Justice* 11, no. 3 (2017): 489–506.

The first lesson is that the protection of minorities must be framed as a universal civic issue, not as a narrow communal issue. Isaac's advocacy for Yazidis and Christians did not require diminishing the suffering of other groups. Rather, it emphasized that when any community is targeted for its identity, the foundations of human dignity and coexistence are threatened. This is especially relevant for Iran, where religious minorities, ethnic minorities, women, converts, dissidents, and secular citizens may experience different forms of exclusion. A rights-based framework can help prevent communities from being isolated from one another.

The second lesson is the power of documentation. Isaac's congressional testimony mattered because it brought field observations, survivor accounts, and concrete recommendations into an official record. In Iran-related work, documentation can serve a similar long-term function. Even when immediate justice is impossible, careful records of discrimination, imprisonment, gender-based abuse, religious persecution, and civic repression can become essential for future accountability, public education, and international advocacy.

The third lesson is that survivors should not be treated only as symbols. Isaac's work with trauma support and survivor testimony suggests a more ethical model. Survivors need protection, care, consent, translation, and long-term support. Their stories should not be used merely to shock audiences. They should be connected to practical goals: safety, justice, recovery, education, and prevention.

The fourth lesson is that advocacy must be multi-platform. Isaac used legislative testimony, media, humanitarian missions, international forums, and community networks. Iranian activists can adapt this model through secure digital storytelling, diaspora advocacy, Persian-language educational content, legal explainers, oral history projects, and partnerships with international human rights organizations. In restricted environments, the method must

be adapted for safety, but the principle remains useful: a message is stronger when it moves through multiple trusted channels.

The fifth lesson is that moral clarity and professionalism can coexist. Isaac's advocacy is emotionally forceful, but it is also structured around legal concepts, documented abuses, and institutional engagement. For Iranian civic actors, this balance is important. Anger at injustice is legitimate, but advocacy becomes more effective when paired with careful sourcing, disciplined language, and clear recommendations.

The sixth lesson is that women's leadership is central to human rights work. Isaac's work highlights women not only as victims of violence, but also as advocates, translators, lawyers, survivors, educators, and public witnesses. This is highly relevant to Iran, where women have been at the forefront of civic courage, protest, legal resistance, and social change. A sustainable rights movement must recognize women's leadership not as symbolic, but as operationally essential.

Jacqueline Isaac's advocacy demonstrates how one individual, working through a civil society organization and in partnership with survivors, can help move hidden suffering into public consciousness. Her work combined field engagement, humanitarian aid, legal advocacy, survivor support, translation, media outreach, and policy testimony. This combination gave her advocacy both emotional force and institutional credibility.

For Iranian society, the most important lesson is that civic influence does not begin only when formal political conditions are favorable. It can begin with documentation, education, trusted relationships, and small acts of protection. Isaac's work shows that even in the face of overwhelming violence, advocates can preserve truth, defend dignity, and help survivors speak in ways that institutions cannot easily ignore.

A second lesson is that advocacy must be rooted in service. Communities are more likely to trust advocates who meet real needs,

whether those needs involve trauma support, legal information, safe communication, translation, emergency assistance, or public education. In Iran-related contexts, where distrust and fear are often high, credibility will come not only from strong words but from practical usefulness.

A third lesson is that religious freedom and women's rights should not be separated from broader democratic values. Isaac's work shows that the defense of persecuted religious communities can also be a defense of women, children, refugees, and civic pluralism. For Iran, this is particularly important. A future based on coexistence must protect the believer, the nonbeliever, the dissident, the convert, the ethnic minority, the woman who resists compulsory control, and the citizen who simply wants to live without fear. A fourth lesson is the importance of survivor-centered storytelling. Testimony can change public understanding, but only when handled responsibly. Survivors should not be pressured into exposure, reduced to trauma, or used as political props. They should be supported as whole people, with agency, dignity, and futures beyond victimhood. Finally, Isaac's example shows that effective advocacy requires patience and persistence. Genocide recognition, public awareness, and institutional response do not happen immediately. They emerge through repeated testimony, coalition-building, documentation, and moral pressure over time. For Iranian activists, this is a realistic but hopeful lesson. Even when change feels slow, disciplined civic work can build the evidence, networks, and public imagination needed for a more pluralistic and rights-respecting future.

